

много мъчителни въпроси за изпитанията, на които е поставенъ българския народъ и съ измъчена душа той се отдаде на разсжждения за мъркитъ, които предстоятъ на всѣки началникъ въ тия трудни времена за досвършване на войната.

VIII.

КАВАЛЕРЙСКАТА ЗАРЯ.

Откакъ почнаха да прииждатъ войскитъ — Добруджа се оживи. Сжщо както въ село предъ сборъ. Пристигатъ нови хора; издигатъ се сергии; по улици и стъгди се чува говоръ. Животъ, Сега въ Срѣдини и околнитъ села е сжщото. Тукъ се разкрили палатки на хиляди войници; тамъ край друго село се наредили топове; отъ друга се чъртаятъ кръстосани вжжа, о които сж завързани коне. По друмища и кръстопжтища се мъркатъ войнишки шапки и спретнати куртки. И всички бързатъ, обикалятъ, нареждатъ. Обози по цѣли кервани, се влѣкатъ по бѣлнаи друмища: отиватъ нѣкжде, превозватъ нѣщо. За кжде — никой не казва. Какво носятъ — никой не знае. Въ време на войни тайната е свещена. Ще се почне войната. Но кога — не бива да се знае. Ще гръмне първия топъ, ала кога — тайна.

Желѣзко наднича къмъ всѣко село; гледа какво става и на гърди закипѣва радостъ, както се радва въ надвечерието на сбора, кога става въ село. Драго му бѣше, гледайки това движение. Ала най-драго му е вечеръ, кога дойде време за вечерна молитва. Току що се здрачи и полетата се притаятъ, сякашъ да си отдѣхнатъ — отъ нѣкжде се чуе ехото на Отче нашъ; следъ малко отъ друга страна се въззема зовъ на тржба. Тржбата зове, моли се и благославя. Отъ тукъ, отъ тамъ, отъ всѣко село долитатъ затаени слова на предсънна молитва. Тогава Добруджа прилича на необятенъ храмъ, дето всѣка дума е откровение на наболѣла душа: всѣки звукъ е стонъ на недопѣтъ псаломъ, а всѣка въздишка — молитва.

Желѣзко слушаше, вираше се и чувствуваше, че ако у човѣка остане само едно нѣщо: молитвата, то родината му Добуджа пакъ ще бжде свободна.

Дивно е когато войникътъ извършва молитва; когато пѣе своето Отче нашъ. То е упование въ утрешния день, то е оми-